

בעולם, ויתקן את תקון המאור.
אלא לא נזכר ממנו, רק שבעים
שנה, ולא יותר.

שדשים שנה היו, שהיה הולך
מהם במדבר, ומהם בצאן.
ובאותו הזמן - וחקמת המספן
בזויה, ודבריו אינם נשמעים
מלפני שאול המלך. זה שלא
נשארו בו אלא ארבעים חסר
אחת, שהרי שנה אחת היה בורח
מלפני בנו אבשלום. ומשום כך
ירד תקון הנר, עד שהיה כפושע
בינו ובין המות.

וכר זה, מפני שאדם לא נזכר
ממנו בראשונה להוסיף לו אותם
שלשים שנים למטה, להשלים לו
למאה. ונפגמו שלשים שנים
למטה, מאותם שבעים השנים
שהיתה חכמתו בזויה ודבריו
אינם נשמעים.

וזהו, ששלמה המלך כל כך
משבח את עצמו, והוא קורא על
עצמו חכם. אלא משום כך הוא
אמר בראשונה, (קהלת ט) וגדולה
היא אלי. דבר זה גדול שאני בא
לשבח את עצמי, אלא הואיל
ואין אחר שיאמר לו. באו
החברים ונשקוהו, וקראו עליו
(ישעיה נד) וכל בניך למודי ה' ורב
שלום בניך.

אמר רבי רחומאי, דוד המלך,
שלש שנים היה רעב בימיו. מה
הטעם? פדי להודיע לו שעל
הדין תלוי הדבר. זהו שכתוב
(שמואל א-ב כא) ויהי רעב בימי דוד
שלש שנים ויבקש וגו'. עד
שנשלם הדין. כיון שנשלם, מיד
(שם) ויעתר אלהים לארץ וכו'.

ששנה רבי חייא, כל העולם אין
שותים אלא מתמציתה של ארץ
ישראל. כשנפקד העולם, היא
נפקדת בתחלה, משום שלא
נמצא מי שיציל אותה ויגן עליה.

משנוי, כמה דאתחזו ליה, בגין לאתתקפא
בעלמא, ויתקן תקונא דבוצינא. אלא לא
איזכר מיניה, בר שבעין שנין, ולא יתיר.

תלתין שנין הוו, דהוה אזל מנהון במדברא,
ומנהון בענא. ובההיא זמנא, (קהלת ט טז)

והכמת המספן בזויה. ודבריו אינם נשמעים
מקמי שאול מלכא. הא דלא אשתארו ביה
אלא ארבעין חסר אחת, דהא שתא חדא הוה
עריק מקמי בריה אבשלום. ובגין כך נחתת
תקונא דשרגא, עד דהוה (ש"א כ כג) כפושע בינו
ובין המות.

וכר דא, מקמי דאדם לא איזכר מיניה
בקדמיתא, לאוספא ליה אינון תלתין
שנין לתתא, לאשלמא ליה למאה. ואתפגימו
תלתין שנין לתתא, מאינון שבעין שנין, דהוה
חכמתו בזויה ודבריו אינם נשמעים.

ודא הוא, דשלמה מלכא כל כך משבח גרמיה,
וקרא איהו על נפשיה חכם. אלא בגין
כך אמר איהו בקדמיתא, (קהלת ט יג) וגדולה היא
אלי. מלה דא רברבא דאנא אתי לשבחא
גרמאי. אלא הואיל ולא איתא אחרא דיימא
ליה. אתו חברייא ונשקוהו, קרו עליה, (ישעיה
נד יג) וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך.

אמר רבי רחומאי, דוד מלכא, תלת שנין הוה
כפנא ביומוהי. מאי טעמא, בגין
לאודעא ליה דעל דינא תליא מלתא. הדא
הוא דכתיב, (ש"ב כא א) ויהי רעב בימי דוד שלש
שנים ויבקש וגו'. עד דאשתלים דינא, כיון
דאשתלים, מיד (שם יד) ויעתר אלהים לארץ וכו'.
דתני רבי חייא, כל עלמא לא שתיון, אלא
מתמצית ארץ ישראל. כד אתפקיד
עלמא, איהי אתפקדת בקדמיתא. בגין דלא
אשתבח מאן דישיזיב לה ויגין עליה.

בְּקַדְמוֹתָא אֱלִימְלֹךְ זַכָּאָה הוּהוּ, וְיָכוֹל לְאַגְנָא
עַל דְרִי עֲלָמָא, וְעָרִיק לִיה בֵּין שְׁאָר
אוּמִין. וּבְגִין כֶּךָ אֲתַעֲנֵשׁ, מִת אִיהוּ, וּמִיתוּ
בְנוֹי, עַל דְנָסִיבוּ נָשִׁין נוֹכְרִיין, וְאֲתַעֲנֵשׂוּ.

רַבִּי נְחֻמֵּיה פְּתַח, (בראשית ו ב) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים
אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הָנָה וַיִּקְחוּ לָהֶם
נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ. וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים,
עַז"א וְעַז"ל, תְּרִין מְלָאכִין הוּוּ, דְקַטְרְגוּ
לְמֵאֲרִיהוֹן, וְאַפִּיל לֹוֹן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא,
מֵאַתֵּר קֻדִישָׁא (נ"א מְקוּדָּשָׁה) דְלַעִילָא. וְכַד נִחְתּוּ,
אֲתַגְלִימוּ בְּאוּרָא, וְאֲתַעֲבִידוּ כַּבְנֵי אֵינְשָׁא.

וְלִית לָךְ בְּכָל אֵינּוֹן מְלָאכִין, דְאַשְׁלִימוּ
לְאַתְעֲרָבָא גוּ בְנֵי נָשָׂא, כְּאֵינּוֹן דְאַקְרוּן
אִישִׁים. וְכְאֵינּוֹן דְאַיקְרוּן בְּנֵי אֱלֹהִים. כִּיּוֹן
דְאַפִּיל לֹוֹן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֲתַגְלִימוּ מִכָּל
אֵינּוֹן יְסוּדֵי דְבְנֵי נָשָׂא, וְאַתְלַבִּישׁוּ בְהוּן.

שְׁאָר מְלָאכִין, כַּד נִחְתִּי, וְאֵינּוֹן זְמִינִין לְאַתְבָּא
לְדוּכְתִיּהוּ, אֲתַגְלִימוּ בְּאוּרָא (דְעֲלָמָא, וְנַטְלִי
קַטְרָא דְאַנְשֵׁי כְּתֻרְיָהוּ, וְלֹא יִתִּיר. וּבְגִין כֶּךָ אֲתַחֲמוּאוּ לְפִיּוֹם שַׁעְתָּא, וְלֹא
יִתִּיר, זִמְנָא בּוּזְמָא, אוּ תְרִין וּמִנּוּן, אוּ בְכָל יוּמָא וּזְמַנָּא חֲדָא אוּ תְרִין, וְלִכְתֵּר
פְּרַחֵי בְּאוּרָא) וּמִתְפַּשְׁטִין מִיְנִיּהּ, וְאַהֲדָרוּ
לְדוּכְתִיּהוּ.

רַבִּי קִיסְמָא בַר רַבִּי יִנְאִי פְּתַח, (תהלים קד ד) עוֹשֶׂה
מְלָאכִיו רֹחוֹת מְשָׁרְתֵיו אֵשׁ לוֹהֵט. אֵית
מְלָאכִין דְאַיְנּוֹן מְרוּחַ, וְאֵית מְלָאכִין דְאַיְנּוֹן
מֵאַשָׁא, דָּא יְהִיב מְדִילִיּה לְחַבְרִיּה, בְּגִין דְאֵית
שְׁלָמָא בִּינֵייהוּ. וְעַל דָּא, אֵינּוֹן דְנִחְתִּין, מִתְרִי
יְסוּדֵי אֵילִין נִחְתִּין. כַּד נִחְתִּי מִתְלַבְּשִׁין יִתִּיר
בְּאוּרָא דְהָאֵי עֲלָמָא, וְאַתַּגְלִימוּ.

אֵינּוֹן דְאַתְעֲרָבוּ בְּהָאֵי עֲלָמָא, מִתְלַבְּשֵׁן בִּיְסוּדֵי
דְהָאֵי עֲלָמָא, וְלֹא יָכִילוּ לְפָרְחָא וְלְאַתְבָּא
לְאַתְרֵייהוּ, וּמִתְעַכְבוּ הֲכָא. כִּיּוֹן דְשִׁבַּע יוּמִין
אֲתַעֲכְבוּ הֲכָא, דָּא בְּתַר דָּא, לֹא אֲתַהֲדָרוּ תַמָּן.

בְּתַחֲוִיָּהּ אֱלִימְלֹךְ הִיָּה צְדִיק,
וְיָכֹל לְהַגֵּן עַל הַדְּפִירִים שֶׁל
הָעוֹלָם, וּבָרַח לוֹ בֵּין שְׁאָר
הָאֲמוֹת, וּמִשׁוּם כֶּךָ נֶעֱנֵשׁ. הוּא
מֵת, וּמִתּוֹ כָּנְיוֹ עַל וְנִשְׂאוּ נָשִׁים
נְכָרִיּוֹת מֵאֲמוֹת אַחֲרוֹת, וְנֶעֱנֵשׂוּ.
רַבִּי נְחֻמֵּיה פְּתַח, (בראשית ו) וַיִּרְאוּ
בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי
טֹבֹת הָנָה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל
אֲשֶׁר בָּחָרוּ. וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים -
עַז"א וְעַז"ל, שְׁנֵי מְלָאכִים הִיוּ,
שְׁקַטְרְגוּ לְרַבּוֹנָם, וְהַפִּילָם
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמְּקוֹם קְדוּשׁ
שֶׁל מַעְלָה. וּכְשִׁירְדוּ, נִתְגַּלְמוּ
בְּאוּרִי, וְנֶעֱשׂוּ כַּבְנֵי אָנוּשׁ.

וְאֵין לָךְ בְּכָל אוֹתָם הַמְּלָאכִים
שִׁיגְרָמוּ לְהִתְעַרֵב בְּתוֹךְ בְּנֵי אָנוּשׁ
כְּאוֹתָם שֶׁנִּקְרְאוּ אִישִׁים, וְכְאוֹתָם
שֶׁנִּקְרְאוּ בְנֵי אֱלֹהִים. כִּיּוֹן
שֶׁהַפִּילָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
הִתְגַּלְמוּ מִכָּל אוֹתָם יְסוּדוֹת שֶׁל
בְּנֵי אָדָם, וּמִתְלַבְּשִׁים בָּהֶם.

שְׁאָר הַמְּלָאכִים, כְּשִׁירְדוּ, וְהֵם
עֲתִידִים לָשׁוּב לְמִקְוֹמוֹתֵיהֶם,
הִתְגַּלְמוּ בְּאוּרִי (הָעוֹלָם, וְנוֹטְלִים צוּרַת
אֲנָשִׁים עִמָּהֶם, וְלֹא יִתִּיר. וּמִשׁוּם כֶּךָ נִרְאִים לְפִי
שַׁעְתָּא, וְלֹא יִתִּיר. פַּעַם בַּיּוֹם, אוּ פַּעְמִים, אוּ בְכָל
יוֹם פַּעַם אַחַת אוּ שְׁתַּיִם, וְאַחַר כֶּךָ פּוֹרְחִים בְּאוּרִי)
וּמִתְפַּשְׁטִים מִמְּנּוֹ, וְחוֹזְרִים
לְמִקְוָמָם.

רַבִּי קִיסְמָא בַר רַבִּי יִנְאִי פְּתַח,
(תהלים קד) עֹשֶׂה מְלָאכִיו רֹחוֹת
מְשָׁרְתֵיו אֵשׁ לוֹהֵט. יֵשׁ מְלָאכִים
שֶׁהֵם מְרוּחַ, וְיֵשׁ מְלָאכִים שֶׁהֵם
מֵאַשׁ, זֶה נוֹתֵן מְשָׁלוֹ לְחַבְרוֹ,
מִשׁוּם שִׁישׁ שְׁלוֹם בִּינֵיהֶם. וְעַל
זֶה, אוֹתָם שִׁיּוּרְדִים, מְשַׁנֵּי
הַיְסוּדוֹת הָאֵלֶּה יוֹרְדִים.

כְּשִׁירְדִים, מִתְלַבְּשִׁים יוֹתֵר
בְּאוּרִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִתְגַּלְמִים.
אוֹתָם שֶׁהִתְעַרְבוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה,
מִתְלַבְּשִׁים בִּיְסוּדוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה,
וְלֹא יָכוּלִים לְפָרַח וְלָשׁוּב

למקומם, ומתעפכים כאן. בין שמתעפכים כאן שבעה ימים זה אחר זה, לא חוזרים לשם.

ועל זה ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו'. מה זה פי טבת הנה? שהיה מאיר היפי שלהן כמו אור עליון.

בין שהולידו בנים, לקח אותם הקדוש ברוך הוא והכניס אותם בהרי החשף, שנקראים הרי קדם, וקשר אותם בשלשלאות של ברזל. ואותן השלשלאות משקעות עד לתוף התהום הגדולה, ושם מלמדים כשפים לבני האדם.

בלעם נטל משם את כשפיו, ולמד מהם, באותם ההרים. זהו שכתוב (במדבר כג) מן ארם ינחנו בלק מלך מואב מהרי קדם. ומשם התעטרו כל יודעי הכשפים שבעולם.

ומהוה שהיו מקטרגים על רבונם בראשונה ועד היום הנה, הם מקטרגים לרבונם במה? באותם הכשפים, שמכחישים פמליא של מעלה. ואלמלא אותן השלשלאות המשקות בתוף התהום הגדולה ואחוזים בהם בתפיסה רבה, היו מחריבים את העולם, והעולם אינו יכול לסבל. ושם, באותם הרי החשף, יונקים מצד הצפון, שהרי מאתו הצד כל אותם המינים מתעוררים בעולם.

אמר רבי נחמיה אמר רבי יהודה, נעמה היתה באותו זמן, וכל העולם טועים אחריה. רבי שמעון אומר, אמא של שדים היתה. בין שראו אותה בני האלהים, טעו אחריה.

לאחר פן ראו בנות האדם הולכות ערמות, ובאו להן, וילדו מהם. זהו שכתוב (בראשית ו) וגם אחרי כן באו בני האלהים וגו'. אנשי שם, מה זה אנשי שם וגו'? אלו הנפילים שלמדו

ועל דא ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו'. מאי פי טבת הנה. דהוה נהיר שפירו דלהון, בנהירו עילאה.

בין דאולידו בנין, נטל להון קודשא בריה הוא, ואעל לון בטורא דחשוכא, דאיקרון הרי קדם. (נ"א וקפיר) וכפת לון בשלשלאות של ברזל, ואינון שלשלאין משוקעין עד גו תהומא רבא. ותמן אולפין חרשין לבני נשא.

בלעם, מתמן נטיל חרשוי, ואוליה מינייהו, באינון טורין. הדא הוא דכתיב, (במדבר

כג ז) מן ארם ינחני בלק מלך מואב מהרי קדם. ומתמן אתעטרו כל ידעי חרשין דבעלמא.

ובגו דהוה מקטרגי דמריהון בקדמיתא, ועד האי יומא, אינון מקטרגין למריהון במה, באינון חרשין, דמכחישין פמליא דלעילא. ואלמלא אינון שלשלאין דמשוקעין גו תהומא רבא, ואחידן בהו בתפיסו סגי מטשטשי עלמא הו, ועלמא לא יכיל למיסבל.

ותמן באינון טורין דחשוכא, ינקין מסיטרא דצפון, דהא מההוא סיטרא, כל אינון זייני מתערין בעלמא.

אמר רבי נחמיה אמר רבי יהודה, נעמה היתה באותו זמן, וכל העולם טועים אחריה.

רבי שמעון אומר, אימא של שדים היתה. בין שראו אותה בני אלהים, טעו אחריה.

לאחר פן ראו בנות האדם הולכות ערמות, ובאו להן, וילדו מהם. הדא הוא

דכתיב, (בראשית ו ח) וגם אחרי כן באו בני האלהים וגו'. אנשי שם, מאי אנשי שם וגו'.

אלין נפילין דאוליפו בעלמא, שם בכל מלה אחרי כן באו בני האלהים וגו'. אנשי שם, מה זה אנשי שם וגו'? אלו הנפילים שלמדו